

ASZTMÁS ÉS ALLERGIÁS BETEGEK ORSZÁGOS SZÖVETSÉGE (ABOSZ)

Beszámoló az előző év legnagyobb jelentőségű folyamatairól
a migránsok és a hazai egészségügy képtelen összefüggéseinek jegyében

Előrenéző 2019-ra és tovább
ugyancsak a migránsok és a hazai egészségügy képtelen összefüggéseinek jegyében,
de arra is kitérve, hogy annál sokkal fontosabb

A VALÓS ORVOS-BETEG PÁRBESZÉDEN ALAPULÓ EGÉSZSÉGÜGY VISSZAÁLLÍTÁSÁNAK, ÉS A TÖRVÉNYES BETEGJOGOK ÉRVÉNYESÜLÉSÉNEK IGÉNYE

Idén is magyarázatot érdemel a jelen dokumentum érdemi részére térés előtt, hogy a címben miként kerülhetnek a migránsok összefüggésbe a hazai egészségüggyel, és ennek milyen érdemi köze lehet egy betegérdekeket képviselő szervezet beszámolójához, jövőre néző elképzeléseihez, tennivalóihoz!

A válasz a vártnál sokkal egyszerűbb. Aki a legutóbbi években figyelte a hazai közéletet, és a politikai életet, a pártok évekre folyamatosan kiterjesztett kampányidőszakát, annak kétségkívül feltűnt, hogy **a köz- és hozzácsatolt média által tematizált közbeszéd minden mást hátrébbtoló témájává a migránskérdés vált, és a 2018-as választások után is az maradt.**

Ezzel az életünk többi kérdését súlyosan degradáló migránsozással lehet egyetérteni, és még szabad egyet nem érteni is, de figyelembe vétele mindannyiunk számára elkerülhetetlen, ha a migránskérdésen túli világ (mert azért van ilyen is!) számunkra is fontos ügyeivel a maradék lehetőségek (mert talán lesznek még ilyenek is!) szerint élni akarunk!

Úgy mondják, a 2018-as választási eredmény is fényesen igazolta a mindennél fontosabbnak bemutatott migránsügy életünkre döntő hatású szerepét.

Ezt követően is fennáll azonban még a döntési lehetőségünk, hogy megpróbáljunk-e újra előrukkolni olyan érdektelenként elfelejtettnek tűnő ügyekkel, mint a hazánkban élő közel 10 millió magyar állampolgár egészségügye, és azon belül is olyan – nyilván okkal(?) a közbeszédből kikerült – kérdésekkel, mint a legújabb számok szerint az 1 milliót közelítő számú asztmás, és a 3-3,5 millió allergiás beteg életének elviselhetőbbé tétele.

Amennyiben a hazánkon kívül a teljes Európai Unióra is szinte mindent felülíró fontossággal kiterjedt **migránskérdést nem a világvége első elkerülhetetlen jeleként értelmezzük, és**

- a világvége bekövetkeztéig is **fontosnak tartjuk egészségünk maradékának megőrzését, utódaink egészségesebb** körülmények között lehetséges **felnövekedését, életét,**
- **értékesnek tartjuk az európai** – nem kis részben a szervezett, és részben a társadalombiztosítás maradékával még mindig támogatott egészségvédelemben is megnyilvánuló – **kultúrát,**

- vagy **fontosnak tartjuk, hogy** egészségesen **esélyesebben készüljünk az** európai kultúrába illeszkedő életmódunk védelmére és **esetleges kényszerű kultúraváltásunk megelőzésére,**

akkor nincs okunk lehúzni a rolót, és olyan mértékben megfélekezni elemi érdekeink képviselőitől, mint ahogyan a régi-új kormány az utóbbi években és a választási győzelem óta is megfélekezett a társadalombiztosítás alapú egészségügyről.

AZ EDDIG SZOKÁSOS JELLEGŰ BEVEZETÉS

Kezdjük egy nem új, de most is nagyon időszerű, általános gondolatébresztő felvetéssel.

Tűrhetetlen, hogy a politikai közélet tele van olyan emberekkel, sőt vezetőkkel is, akiket a valós tények pontos ismerete egyáltalán nem zavar az ellenkezőjük állításában!

A politikai közélet a civiltől nem elválasztható. A bevezetőben meg kell ismételni azt a nehezen vitatható tény is, hogy a magyarországi civil világban – a civilek számára – tavaly sem lett semmi egyszerűbb, jobb, érthetőbb, a civilek tevékenységét könnyebbé tevő.

A nem pártszolgálatos tevékenységet űző civilek a létezésüket is megnehezítők, azaz *már a kiiktatásuk rémét is felvető* folyamatokat észlelhetik. ***Észre kell vennünk, a manapság divatos stadion sportnyelven szólva: mostanában nem a párt-bizniszektől tartózkodó civilek javára lejt a pálya!***

Ennek megfelelően igyekeznünk kell megőrizni, amire esélyünk egyáltalán megmaradt, illetve azokkal a tisztességes lehetőségekkel élünk, amelyek éppen adódnak.

Munkánk alapvetéseit azonban továbbra sem kell feladnunk, és értékelhetjük: egyelőre jelentős megváltoztatásukra sem kényszerít minket senki.

ALAPVETÉSKÉNT

Mi legyen működésünk fő célja, és legfőbb eszköze?

Semmit sem fogunk elérni, ha nem mondjuk ki, mit várunk el az egészségünkért is felelős döntéshozóktól, és mit tartunk tűrhetetlennek, a döntéshozók által lassan már magyarázatként sem hivatkozott demokratikus jogállamhoz, az emberek érdekeihez, de leginkább az emberiséghez méltatlannak a betegségügy kezelésében.

Ne tűrjük az egészségügyben, a betegellátás bármely vonatkozása kapcsán elharapódzó hazugságokat, próbáljuk leleplezni, és másokkal is megismertetni azok lényegét!

Ez azért lényeges, mert ***az egészségügyért felelős döntéshozók minden korábbinál inkább levegőnek tekintették*** a betegszervezeteket.

Más képviseleti lehetőség már nem lévén (a korábbi, mégoly csekély értékűeket is felszámolták) **rajtunk keresztül semmibe veszik a betegeket** is, ugyanakkor **a média tele van a betegek javát mindig elérendő célként emlegető hazugságokkal.**

Az egészségügyről – lezüllött helyzetéhez képest – általában is méltatlanul kevés szó esik, ha azonban mégis, akkor mindenről beszélnek, **de annak nyoma sincs, hogy a döntéshozókat a legcsekélyebb mértékben is foglalkoztatnák a betegek biztonságos ellátáshoz fűződő jogai,** tájékoztatásuk fontossága, az őket érintő döntésekbe való bármiféle lehetséges bevonásuk kérdése.

Kormányciklusoktól függetlenül bevált módszernek tűnik tehát a „rólunk, de nélkülünk” elv további alkalmazása.

Mégsem adhatjuk fel!

Tevékenységünk az életről szól, és nekünk mindannyiunknak az étellel van csak dolgunk. Az étellel, a mi életünkkel, és utódaink életével is!

Remélem a küldöttgyűlésre is ezért készültünk, és nem csak azért, hogy legalább ismét együtt legyünk, ha már körülöttünk egyre gyorsabban pusztulóban van minden, ami civil.

Remélem, hogy egyszer még úgy fogunk erre az időszakra visszagondolni, hogy elégedettek leszünk, azok közé tartoztunk, akik nem adták fel akkor, amikor sokan már lemondtak a folytatásról.

Mi, az ABOSZ-ban folytassuk úgy, ahogyan még lehet, amennyire a külső körülmények, és a külső döntésekért így-úgy felelősök még engedik.

Az egészségügy világszerte óriási jelentőségű változások előtt áll, az elmúlt években gyorsuló ütemben jelennek meg olyan, korábbi alapigazságnak állított téziseket ledöntő tudományos híradások, amilyenekhez hasonlók korábban elképzelhetetlenek voltak.

Úgy tűnik, sokak számára egyértelművé vált, hogy az egészségbiznisz a közelmúltban és a jelenkorban is tapasztalható módon (úm. a betegek csak profitnövelő eszközként értelmezendők) a beláthatatlan társadalmi következmények vállalásának túlzott politikai kockázata miatt sokáig már nem folytatható.

Ha nem lesznek komoly változások, a lassan okosodó közvélemény előbb-utóbb a bankokra irányulóhoz hasonló (a közutálattól a közgyűlöletig terjedő) jeleket mutató szemmel fog nézni a még egészséges embereket is a receptmentesen megvásárolható gyógyszereik fogyasztására képtelenül gátlástalanul, hazug reklámokkal ösztökélő gyógyszergyárakra. Ez pedig senkinek sem lenne jó, mert az egyébként életfontosságú gyógyszereket is előállító ugyanazon gyártók irányában a szükséges közbizalom maradékát is csökkentené.

A magyarországi törvényhozás és a politikai esélyeiken kívül mással nem törődő pártok semmilyen mérhető érzékenységet nem mutatnak az embereket feleslegesen fogyasztott gyógyszerekkel mérgező – és ezzel komoly népegészségügyi károkat előidéző – gyártók embertelenül haszonleső tevékenysége iránt.

Mindez annak ellenére folyik így, hogy minden legalább józan paraszti ésszel megáldott, és képességét a szennymédia mérgező hatása ellenére megőrizni képes ember fel tudja fogni, ***minden feleslegesen beszedett gyógyszer méreg!***

Hosszú évek óta jellemző, hogy az egészségügy irányítói által népn nyugtatónak szántan hivatkozott, de szinte láthatatlan intézkedéseknek az ellátás minőségében és különösen kiszámíthatóságában nincs érzékelhető előnyös hatása.

Sajátos, hogy a betegellátásra közvetlenül és döntően kiható, és ugyanakkor valójában nem is igazán nagy költségigényű megoldásokkal az egészségügyért felelős politikusok nem is foglalkoznak.

Még nagyobb baj, hogy még szóba sem került egy különben teljesen kézenfekvő probléma-megközelítés, az orvos-beteg kapcsolat.

Pedig éppen ennek a mindeddig csak elvben létező párbeszédnek a jelentős megjavítása tehetné számottevően eredményesebbé a betegségek azonosítását, és ezek alapján a kezelési lehetőségek pontosabb meghatározását.

Ha nincs elég orvos és ápoló, akkor bármennyit is szónokolnak az egészségügy háttérfeltételeiért is felelős politikusok, nem lehet emberközpontú politikáról beszélni.

Emberhez méltó egészségügyi ellátórendszert bármilyen jó orvosokra alapozva sem lehet létrehozni, ha olyan kevés az orvos, hogy egyszerűen nem jut elég idejük a beteg testi-lelki állapotának érdemi felmérésére, és gyógyításuk erre alapozására.

Ne féljünk tőle, vágjunk bele az egyébként sok kényes kérdést felvető problémakör feltárásába!

AZ ELMÚLT ÉV IDEI ÉVRE IS VÁLTOZATLANUL ÁTHÚZÓDÓ FŐBB TAPASZTALATAI

Az egészségügy láttelepe (hosszú évek óta, a hatályos jogszabályok ellenére ugyanaz):

A jelenlegi változatlanul rossz helyzetben – a törvényben egyébként igen jól meghatározott betegjogok érvényesülése tekintetében – röviden összefoglalva a következő helyzet áll fenn:

- a törvényben meghatározott betegjogok egy töredéke (köztük leginkább az ellátásról való *lemondás joga*) többé-kevésbé érvényesül,
- a betegjogok egy kisebb hányada az átlagosnál sokkal jobban tájékozott, és/vagy sajátos kapcsolati tőkével rendelkező betegek részére elérhető,
- a betegjogok legfontosabb hányada (*köztük a tájékoztatáshoz és az azon alapuló tájékozott döntéshez való jogok*) jellemzően még az egészségügyben az átlagoshoz képest sokkal jobban tájékozott, és/vagy sajátos kapcsolati tőkével rendelkező betegek számára sem elérhető, és végképp nem kikényszeríthető,

- ismert korrupciós eszközökkel a közpénzből finanszírozott intézmények többségében is elérhetők a törvényben biztosított betegjogokon túli sajátos (elsősorban kényelmi, vagy gyorsabb ellátást eredményező) előjogok is.

Az egészségügyért is felelős országos politika láttelepe az ország jövőjéről döntő 2018-as választást követő évben:

Az állampolgárok tájékoztatására elérhető elektronikus és nyomtatott sajtó túlnyomó többsége, ezen belül a törvény szerint kötelezően független, azaz a teljes közszolgálati feladatú média a hatalom megőrzésére törekvő, tehát függetlennek semmiképpen nem mondható Kormánypart(ok) érdekkörébe került.

Vitathatatlanul kimondható, hogy a Fidesz (és meglehetősen virtuális működésű segédpártja) meghatározó befolyást ért el Magyarország népességének tájékoztatásában, így a közvélemény érdemi befolyásolása terén is.

Ebből következően *vitathatatlan az is, kinek a felelőssége, hogy a magyar népe­­sé­­get legközvetlenebben érintő belpolitikai kérdésekről szóló tájékoztatást minden korábbinál hatékonyabban elnyomták a külpolitikai hírek, azokon belül a migránskérdés, és az Európai Unió szerveivel folytatott vita hírei.*

Az pedig különösen aggályos, hogy *a ténytzerűként elvárható belpolitikai tájékoztatást is jellemzően az egész népe­­sé­­get szinte folyamatos stresszel terhelő, időszerűen ellenőrizhetetlen, hamis, jellemzően gyűlöletkeltő ál- és rémhírek „pótolták”.*

A fentebb leírt – Európában korábban kevésbé jellemző, *a független tájékozódáshoz, és az azon alapuló szabad véleménynyilvánításhoz fűződő alkotmányos jogot súlyosan korlátozó – médiabeli tulajdonviszonyok okán egyáltalán nem kétséges, hogy mindezért kiket terhel a felelősség.*

Nézzünk egy mérvadó példát a virtuális demokrácia intézményrendszerének értéktelen áltevékenységként működtetésére is, amely szövetségünk érdekképviseleti lehetőségeinek látszólagosságán keresztül is jól vizsgálható.

Korábban hosszú éveken keresztül, háttérintézményeként, az Országgyűlés Fenntartható fejlődés bizottsága támogatásával működött az Allergia-Parlagfű Kerekasztal amelynek az elmúlt években is jellemzően eredménytelen tevékenysége tavaly elérte eddigi legmélyebb pontját.

2017. május 30-án az előző évi megszűnését követően egy sok tekintetben teljesen szabálytalanul levezetett és jegyzőkönyvet „helyettesítő” hamis tartalmú összefoglaló készítése mellett formálisan, de illegitim módon újjáalakult az Allergia-Parlagfű Kerekasztal.

Ezt követően sem oldotta fel illegitim állapotát, hanem többszöri felszólítás ellenére az alakuló ülés elvárható megismétlése nélkül tevékenykedett tovább.

Pós Péter, az Asztmás és Allergiás Betegek Országos Szövetségének elnöke ezért 2018. február 26-án „**Az Allergia-Parlagfű Kerekasztal jövőbeni legitimitása érdekében (akár büntetőfeljelentéssel is!)**” tárgyú levelet intézett az ügyben eljárni képes, illetve felelős döntéshozói helyzetben lévő testülethez, illetve ilyen jogkörű személyekhez.

Az ABOSZ elnökének levele mindössze annyit ért el, hogy a 2017. május 30-i illegitim ülés hamis tartalmú összefoglalóját vélhetőleg csak a büntetőjogi következmények kilátásba helyezése miatt azonnal eltávolították az Ország Házának világhálós felületéről. Ettől függetlenül két nappal a levél elküldése után a korábbiakhoz hasonlóan reparátlan, illegitim módon tartották meg az Allergia-Parlagfű Kerekasztal következő, mindeddig utolsó ülését is.

A 2018. áprilisi választást követően máig nincs még hír arról, hogy az új Országgyűlés egyáltalán folytatni, vagy még inkább legitim módon újraalakítva folytatni kívánja-e a Kerekasztal tevékenységét. Úgy tűnik, a jogszerű működtetést nyűgösnek tartják.

Az egészségügyért is felelős országos politika láttelepe az idei évben is változatlan:

A népesség jelenlegi életkörülményeit, jól-létét és versenyképes jövőjét vitathatatlanul legközvetlenebb módon befolyásoló egészségügy kérdéseit, súlyos problémáit még a megelőző évek elhallgatásaihoz képest is hatékonyabban vonták ki a közérdeklődés látóköréből.

Mindez annak fényében is különösen döbbenetes, hogy ***a régi-új miniszterelnök a tavalyi eskütételét követő beszédében még arról beszélt, hogy „a népbetegségeket radikálisan visszaszorítják, és nem riadnak vissza erős ösztönzők bevezetésétől sem az egészségügyben”.***

Ehhez képest dicséretes, hogy nem közölte, 3-4 éven belül, vagy – *a saját maga számára bejelentetten tervezett még három ciklus szerint* – 2030-ig tervezi a népbetegségek radikális visszaszorítását. Attól kell tartanunk, hogy ezek közül bármelyik időpont jobb esetben súlyos tájékozatlanságon alapuló illúzió, vagy rosszabb esetben demagóg politikai ígéret.

Aki azt meri állítani, hogy egy – vagy akár három – kormányzati cikluson belül a népbetegségeket radikálisan visszaszorítják, az legalábbis annyit elárul magáról, hogy az egészségügy fontos kérdéseivel kapcsolatban nem pusztán igen súlyos ismerethiány jellemző rá, hanem az is, hogy ezt a kérdéskört valószínűleg még a bővebb érdeklődési körétől is igen távol tartja, és mindemellett hozzáértőkkel sem hajlandó e témában konzultálni.

Különösen aggályos az ilyen csodát jövendölő állítás, ha ilyesmit olyan ember ígér, aki eddigi kormányzati tevékenysége során semmilyen érzékenységet nem mutatott az egészségügy iránt, és még az ahhoz értőket sem engedte érdemi beleszóláshoz, valós hatáskörhöz és elfogadható anyagi forrásokhoz jutni.

Járai Zsigmond, a Magyar Nemzeti Bank volt elnöke és az első Orbán-kormány pénzügyminisztere szerint a magyar gazdaság jó irányban halad, most a versenyképesség

növelése az egyik legfőbb kihívás. Mint mondta, az oktatásra, az egészségügyre és a bürokrácia csökkentésére érdemes koncentrálni.

Bővebben: <http://novekedes.hu/jarai-javitani-kell-a-versenykepessegen/>

Ehhez képest Orbán Viktor 2017. december 1-től folytatott, a magyar jövővel foglalkozó kampánytémái között egyáltalán nem szerepelt sem az egészségügy, sem az oktatás!

Bővebben:

<https://444.hu/2018/04/08/orban-kampanyszotaraban-nem-leteznek-az-egeszsegugy-es-az-oktatas>

Mindettől eltekintve saját érdekünkben is természetesen drukkolunk a miniszterelnöknek, hogy sikerüljön a kormánynak a népbetegségek radikális visszaszorítása, *de engedjék meg nekünk, hogy aggódjunk, a széles körű közbizalom durva hiányában, és az állampolgárokkal való emberinek nevezhető aktív kétoldalú kapcsolatok nélkül sajnos ez nem fog menni.*

Persze mi kívánjuk a legjobban, hogy mindezek hiányában is sikerüljön a csodatétel, de szerényen megjegyezzük, az emberekkel együtt bizonyára jóval könnyebben, és talán csoda nélkül is sikerülhetne.

A leggyakoribb népbetegségek Magyarországon: allergia, daganatos betegségek, kóros elhízás, szív- és érrendszeri betegségek, cukorbetegség, csontritkulás, étkezési zavarok, depresszió, stressz, alvászavar, és a különböző szenvedélybetegségek, stb.

Amiként tavaly, az érdemi egészségügyi kormányzati tevékenység hiányában idén is változatlanul megkérdőjelezhetjük:

Vajon először melyik népbetegségekhez, és hogyan fog a kormány, hogy mindegyiket „radikálisan” visszaszorítsa?

Bár a világon szinte mindenhol súlyos problémákat okoznak a leggyakoribb népbetegségek, Magyarországon nemzetközi összehasonlításban is kedvezőtlen a helyzet. A szív- és érrendszeri betegségek áldozatainak aránya például közel kétszerese az uniós átlagnak, de a diabétesz miatt elhunytak aránya is a legmagasabbak közt van Európában.

Szakemberek arra hívják fel a figyelmet, hogy az egészségtelen táplálkozás és életmód miatt több népbetegségre való hajlam fokozódhat már az élet első két évében is.

Az ombudsman a kórházi fertőzésekkel kapcsolatos közérdekű bejelentések kivizsgálásáról

Mindmáig nincs valós előrelépés Székely László alapjogi biztos korábbi felkérése ügyében, mellyel az emberi erőforrások miniszteréhez fordult, hogy – akár külön intézkedések kezdeményezésével – fordítson kiemelt figyelmet arra a gyakorlatra, ahogyan a minisztérium szervei kezelik a panasz- és közérdekű bejelentéseket.

A biztos a vizsgálat során megállapította, hogy a közérdekű bejelentések kezelésének gyakorlatával ***az országos tisztifőorvos sértette a jogbiztonsághoz, a tisztességes hatósági eljáráshoz fűződő alapvető jogokat***, közvetetten pedig természetes személyek pontosan meg nem határozható, nagyobb csoportjának a mindenkit megillető ***egyenlő emberi méltósággal, az ebből levezethető önrendelkezéshez való joggal, és a testi és lelki egészséghez való joggal összefüggésben visszásságot okozott.***

Bővebben: <http://www.ajbh.hu/kozlemenyek/-/content/qzyKPkTyQAvM/az-ombudsman-a-korhazi-fertozesekkel-kapcsolatos-kozerdeku-bejelentések-kivizgalasarol>

Ma is nemcsak változatlanul, hanem e teljes eredménytelenség miatt fokozottan érvényes az Állami Számvevőszék 2017 májusában kiadott „A parlagfű elleni védekezés ellenőrzése” című, három éves időtartamot ellenőrző jelentése, amelynek már előzetes összefoglalója is megállapítja:

„... A célzott védekezés feltételeit megteremtő felderítés és a védekezés volumene az ellenőrzött időszakban csökkent. A parlagfű elleni védekezéssel kapcsolatos erőfeszítések nem bizonyultak hatékonyak, nem javult érzékelhetően az emberek életminősége.”

Bővebben: <https://www.asz.hu/storage/files/files/jelentes/2017/17090.pdf?ctid=762>

Eredménytelen maradt az a tény is, hogy Bándi Gyula, a jövő nemzedékek szószólója az egészséges környezethez való jog biztosítása érdekében hatékonyabb kormányzati fellépést sürgetett a parlagfűvel fertőzött területek felderítésére és a fertőzés megelőzésére, hangsúlyozva azt is, hogy a parlagfű okozta gazdasági károk, valamint egészségügyi és szociális kiadások nagyságrendekkel haladják meg a parlagfű elleni érdemi fellépés költségeit.

Bándi Gyula az Állami Számvevőszék jelentésével kapcsolatban arra is emlékeztetett, hogy a jelentés megállapításai nagyfokú egyezést mutatnak azokkal a figyelmeztetésekkel, amelyeket **ombudsman elődei már több mint egy évtizede rendszeresen és nyilvánosan megfogalmaztak.** A szószóló egyetértett az ÁSZ jelentésében leírt következtetéssel, amely szerint a parlagfű okozta, népbetegség méreteit öltő allergiás megbetegedések elleni hatékony fellépéshez „indokolt a védekezés céljainak, rendszerének és módszereinek ... felülvizsgálata, illetve ... átalakítása”. Bándi Gyula emlékeztetett rá, hogy **a jövő nemzedékek országgyűlési biztosa már 2009-ben megállapította: „Gyökeres változásra ... van szükség, amely a károk mérséklése, felszámolása mellett a megelőzést helyezi előtérbe”.**

A jövő nemzedékek szószólója máig eredménytelenül hívta fel a figyelmet arra is, hogy **a parlagfű-allergia ma már a legfontosabb népbetegségek közé tartozik,** amelynél pusztán a tünetek enyhítésére évente negyvenmilliárd forintot kénytelenek fordítani az arra érzékeny polgárok. E költségek mellett a parlagfű okozta megbetegedések tetemesen terhelik az állami egészségügyi ellátó rendszert, a megbetegedés folytán kieső munkaerő csökkenti a gazdaság teljesítőképességét, ami összességében sokkal többbe kerül az állam számára, mintha megfelelően működtetne egy hatékony rendszert a probléma megoldására.

Bándi Gyula elődeihez hasonlóan – szintén máig eredménytelenül – hívta fel az illetékes kormányzati intézmények és hatóságok figyelmét arra, hogy a parlagfű-probléma megoldásának elmulasztása az állampolgárok egészséghez és egészséges környezethez való alkotmányos jogát érintő súlyos visszasságot okoz.

Bár az Alkotmánybíróság határozata szerint „az állam nem élvez szabadságot abban, hogy a környezet állapotát romlani engedje”, a parlagfű, mint a legveszélyesebb pollenallergén növény folyamatos terjedése a környezet állapotának romlását okozza, és az allergiás betegek számának gyors ütemű növekedésével sérül az egészséges környezethez való alapjog. Az allergiás betegségben szenvedők városokban tapasztalható magasabb aránya arra is felhívja a figyelmet, hogy a levegőszennyezés tovább súlyosítja az allergén eredetű megbetegedéseket, ezért **a megoldáshoz elengedhetetlen a légszennyezés elleni komplex fellépés is.**

Bővebben: <https://www.ajbh.hu/kozlemenyek/-/content/qzyKPkTyQAvM/a-jovo-nemzedek-szoszoloja-a-parlagfu-hatekonyabb-visszaszoritasat-surgeti>

Mindeddig nem volt érdemi hatása annak sem, hogy az Európai Bizottság már egy éve az kommunikálta, az Európai Unió Bíróságához fordul Franciaország, Németország, Magyarország, Olaszország, Románia és az Egyesült Királyság miatt azért, mert a tagállamok a nem tesznek eleget azért, hogy a polgáraikat megvédjék a légszennyezéstől.

Magyarország, Olaszország és Románia ellen a szálló por (PM10) tartósan magas szintje miatt indul bírósági eljárás. A környezeti levegő minőségére vonatkozó uniós szabályozásban meghatározott határértékeket 2010-ig, illetve 2005-ig kellett volna teljesíteni – derül ki a testület közleményéből.

Magyarországon 3 levegőminőségi övezetben, Budapesten, Pécsen és a Sajó völgyében 2016-ban tartósan, 76 napig meghaladták a napi szálló por (PM10) határértékeket.

A 3 övezetben érintett lakosság nagysága összesen kb. 2,5 millió ember, azaz több mint hazánk összlakosságának negyede!

A légszennyezés közvetlen okozója olyan krónikus és súlyos betegségeknek, mint például az asztma, a szív- és érrendszeri betegségek és a tüdőrák. (Jegyezzük meg, hogy a miniszterelnök úr programja szerinti „radikálisan visszaszorítandó” népbetegségekről van szó.)

Bővebben:

https://www.napi.hu/nemzetkozi_gazdasag/elfogyott_a_turelem_brusszelben_ujabb_birosagi_eljaras_indul_magyarorszag_ellen.662634.html

Állami Számvevőszék 2018 januárjában kiadott jelentése szerint „Magyarországon a legnagyobb problémát a kisméretű szálló por szennyezettség jelenti, amelynek forrása a közlekedés, az energiaszektor és egyre nagyobb mértékben a fűtés, ezen belül a lakossági szilárd tüzelés.”

A Miniszterelnökséget vezető miniszter, Gulyás Gergely szerint az új kormányzati felépítés a magyar választók kijelölt céljait szolgálja majd a következő négy évben, a kormány kiemelt figyelmet szentel az elkövetkezendő években az egészségügyi fejlesztéseknek, különösen a főváros térségében.

Gulyás arra is kitért, hogy sok kritika érte az EMMI-t, de az új kormány a tapasztalatok alapján azt gondolja, nem jelent problémát, hogyha egy tárcán belül összpontosul az emberi erőforrásokkal foglalkozó valamennyi terület.

Emberi Erőforrások Minisztériuma élén akkor még biztató hírként élhettük meg, hogy a semmi közhasznú indokkal nem magyarázhatóan hosszan miniszteri mandátumát birtokolt Balog Zoltánt új ember, legalább végre egy orvos, Kásler Miklós váltotta.

Változatlanul megmaradt azonban az a közjó szempontjából csak ritkán hasznos, de pusztán a kormányfő kényelmét szolgálóan nyilván eredményes kormányzást biztosító módszer, mely a legfontosabb ügyek irányítására hivatott minisztériumokat felszámolva, azok maradványait egyetlen tárcába gyömöszöli.

Az eltelt csaknem egy év alatt tehát ismét sokat csalódhattunk, mivel az EMMI Kásler Miklós vezetése mellett is töretlenül haladt az egészségügy tekintetében ki nem érdemelten visszafogott értékelés szerint is leginkább a semmittevés jellemezhető úton.

Ez annak ellenére történt így, hogy mondhatni, nekünk még éppen szerencsénk lehetett volna, ha a magyar kormányzati gyakorlatban a minisztériumok profiljába vágó döntések valóban a miniszterek szintjén, és olyan miniszterek által születhetnének meg, akiket nem annak alapján választanak ki, hogy a kormányfő szándékainak építő kritikájára nem, hű ministránshoz hasonló kiszolgálására azonban igencsak hajlamosnak kell lenniük.

Meglepődnünk nem kell, hiszen a hazai politikai döntések meghozatalakor az esetlegesen fennálló szakértelemre alapozni hagyományosan csak zavaró tényező!

NÉZZÜNK AZONBAN ELŐRE, ÉS KEZDEMÉNYEZZÜNK!

Be kell látnunk, egyelőre nyugodtan félre tehetjük azt a korábban következetes reményünket, hogy olyan indokoltan tűnő ügyekkel próbáljunk foglalkozni, mint a valós társadalmi konzultáció követelése. Ez mostanában nyilvánvalóan rendszeridegen elképzelés, ilyesmire csak egy majdani komolyabb változás után vágyakozhatunk, amelyet miniszterelnökünkötől – a bizonyítottan profi politikus Orbán Viktortól – tanulva, egyszer majd egy demokratikus fülkeforradalom eredményeként kell elérnünk.

Egyelőre nyugodtan félretehetjük a modern civilizációkban szintén nem időszerűnek tűnő azon vágyunkat is, mely szerint **a közbizalmat igénylő ügyekben politikusok által folytatott gátlástalan hazudozás is büntetendő cselekedetnek minősüljön.**

Szövetségünk számára most egy olyan nehezen támadható, és mindig közjót szolgáló programként talán még elismerhető cél elfogadását javaslom, amelyet támadni még a mai – tradicionális értékektől elrugaszkodott – világban is kockázatos lenne, hiszen reményeim szerint az ilyesmit a normális választópolgárok az emberiség legelőkelőbb elvárásait is megtagadó tettként minősítenék.

Dolgozzunk tehát minden erőnkkel azért, hogy Magyarországon hosszú, ilyesmit nélkülöző évtizedek után **végre** olyan értelemben is **megvalósulhasson az egyébként törvényekben igen jól,** de mindeddig teljesen feleslegesnek tűnően **szabályozott egészségügyi rendszerállapot, hogy a törvényi előírásokat ne csak** a törvényhozó Országgyűlés által elkövetett **írott malasztként olvassuk.**

Különös tekintettel szeretnénk ténylegesen is betartatni azokat a Magyarország Alaptörvényében emberi alapjogi követelményként rögzített jogokból levezetett, tagadhatatlanul fennálló, de jellemzően évtizedek óta közismerten kielégítetlenül maradt betegjogokat, amelyeket az egészségügyről szóló törvénynek (1997. évi CLIV. törvény) A BETEGEK JOGAI ÉS KÖTELEZETTSÉGEI című II. Fejezetén belül a 6. §-tól a 25. §-al bezárólag részletezett **betegjogokról vágyakozva,** mint valami megfoghatatlan messzeségben bizonyára létező ismeretlen ország ígéretes előírásait – **a hazánkban való megvalósulás minden reménye nélkül – olvashatunk.**

Igen elgondolkodtató azonban, hogy az „emberi jog” kifejezést az Alaptörvény csak egyetlen alkalommal használja, amikor megállapítja, hogy „A Magyar Szocialista Munkáspárt és jogelődjei, valamint a kommunista ideológia jegyében kiszolgálásukra létrehozott egyéb politikai szervezetek bűnöző szervezetek voltak, amelyek vezetői el nem évülő felelősséggel

tartoznak” többek között „az állampolgárok és egyes csoportjaik alapvető emberi jogaikról való megfosztásáért vagy azok súlyos korlátozásáért ...”

Az Alaptörvény olyan hosszan sorolja az 1990-ben meghaladott rendszer bűnlajstromát, hogy igen megnyugtató az azt bevezető mondat, mely szerint „Az 1990-ben lezajlott első szabad választások révén a nemzet akaratából létrehozott, a jog uralmán alapuló állami berendezkedés és a megelőző kommunista diktatúra összeegyeztethetetlenek.”

Ennek alapján is marad azonban egy markáns bizonytalanság a jogai iránt behatóan érdeklődni próbálkozó olvasóban. Vajon miért hiányzik nyom nélkül „a jog uralmán alapuló állami berendezkedés” garanciáit a legmagasabb jogi szinten leíró Alaptörvénynek a ma hatályos állapotokat leíró teljes részéből az „emberi jog” bármilyen további megemlézése?

Erre legalább azért is szükség lenne, mert **az Alaptörvényben alapvető jogokként említett, de ilyenként következetesen meg nem nevezett jogok a jogi nyelvben laikus magyar állampolgárok számára azonosíthatatlanok.**

Az Alaptörvény SZABADSÁG ÉS FELELŐSSÉG című fejezete I. cikke beszél ugyan arról, hogy az ember sérthetetlen és elidegeníthetetlen alapvető jogait tiszteletben kell tartani, Magyarország elismeri az ember alapvető egyéni és közösségi jogait, meg „Az alapvető jogokra és kötelezettségekre vonatkozó szabályokat törvény állapítja meg.”, de mindez a legalább 9,5 millió jogban laikus magyarnak semmilyen támpontot nem ad ahhoz, hogy hol is található az alapvető jogok és kötelezettségek törvényben rögzített listáját.

EZ PERSZE EGYÁLTALÁN NEM VÉLETLEN, HISZEN ILYEN TÉTELES LISTA NEM IS LÉTEZIK!

(Bővebben lásd a Nemzeti Közszerológati Egyetem Vezető- és Továbbképzési Intézet *megbízható* forrásából: „... abban, hogy melyek ezek az alapjogok, az Alaptörvény nem ad taxatív felsorolást, amellyel a kérdés tehát továbbra is a jogértelmezés területén marad”

<http://m.ludita.uni-nke.hu /repozitorium/bitstream/handle/11410/10375/Teljes%20sz%C3%B6veg%21?sequence=1&isAllowed=y>)

Az átlagnál jobb jogérzékű polgár ugyan sejtetheti, de nem tudhatja, hogy az így-úgy homályosan emlegetett alapvető jogokat az Alaptörvény SZABADSÁG ÉS FELELŐSSÉG című fejezetének I. – XXXI. cikkei között érdemes keresgélennie, de arra igen hamar rájön, hogy ott sem számít minden emlegetett jog alapvető jognak.

Összefoglalva megállapíthatjuk, hogy amennyiben a betegjogokat az alapvető jogokhoz tartozóakként szeretnénk a jogalkalmazó EMMI minisztériumtól, vagy az egészségügy intézmények fenntartói útján számon kérni, nem lesz egyszerű dolgunk, mert *a másik fél bőségesen el van látva a jogi maszatolás teljes eszköztárával.*

Ez azonban nem ok arra, hogy kardunkba dőlve lemondjunk jogaink érvényesítéséről, mert a jogelvonásnak is van olyan határa, amely adott esetben még a joggal és/vagy hatalommal visszaélőket is elgondolkodtatja, meddig érdemes visszaélniük, kell-e tartani egy később esedékes elszámoltatástól.

A FOLYTATÁS ELÉ, A FOLYAMATOSSÁG JEGYÉBEN!

Minden munka, amit végzünk, **befektetés a jövőbe**. A mi jövőnkbe és/vagy az utódainkéba, otthon a családban, a rokonságunkban, és azon kívül is. Az ABOSZ tekintetében ez a mi saját asztmás, allergiás helyzetünkről, és sajnos az egyre gyorsabban növekvő számú jövőbeni sorstársaink nehézségeinek, állapotával kapcsolatos életviszonyainak befolyásolásáról szól.

Arról továbbra se álmodozunk, hogy nélkülünk is olyan jól fognak menni az asztmások, allergiások ügyei, hogy semmi szükség nem lesz a hivatalos (azaz emberhiányos, dráguló gyógyszerlistás, hosszú várólistás) **egészségügyön kívüli betegtájékoztatásra és az érdekképviseletre.**

Sehol nem olvashattunk arról, hogy az egészségügyi „üzem” működtetését befolyásoló szempontok mellett **bárhol legalább érintőlegesen szóba kerültek volna közvetlenül a betegek saját, az ellátásuk** (rosszabb esetben ellátatlanságuk) **kapcsán tapasztalható problémái,** az általuk megfogalmazható kérdések és elvárások kezelésének fontossága.

Valóban lehetséges, hogy minden a betegek létéből élő érdekkör képviselői úgy látják, a betegek számára már minden nagyon jó, minden nagyon szép, mi mindennel meg vagyunk elégedve?

Amennyiben ez még sincs így, és ennek ellenére nem kíváncsi senki a véleményünkre, akkor nem a betegszervezetek feladata lenne, hogy összegyűjtsék, megfogalmazzák és akár kéretlenül is a döntéshozókhoz továbbítsák legalább a legfontosabb problémáinkat?

Úgy tűnik, a döntéshozók a döntéseikhez érdektelen tényezőnek érzik a betegeket!

Az egészségügyet is egy ipari-szolgáltató gazdasági ágának tekintik, benne minket olyan tényezőkként, amely ugyan szükséges az egészségügy működtetéséhez, de ügyis automatikusan, külön tevékenység nélkül rendelkezésre áll, pusztulva is újratermelődik.

Még fizetni sem kell értünk, hogy mindig legyen belőlünk szükséges mennyiség (nem úgy, mint a közművekért és más alapanyagokért), minket legtöbbször be sem kell szállítani, amíg tudunk, saját lábunkon bejövünk az „üzembe”, biztosítva annak stabil működtetését.

Ne féljünk tőle, vágjunk bele, őrizzük meg azt, ami a legfontosabb, a kapcsolatunkat, **az összefogásunk, az érdekképviseletünk lehetőségeit!**

Legfontosabb célunk legyen, hogy segítsünk megértetni Magyarországot miniszterelnökével:

Egy tisztességesen, a népet EMBEREK KÖZÖSSÉGEKÉNT és nem csak gazdasági tényezőkként kezelve vezetett országban az egészségügyet nem szóra sem érdemes, vagy csak politikai demagógia puffogatására méltó területként, hanem a haza jövőjét meghatározó egyik legfontosabb ágazatként kell kezelni!

Elfogadta az ABOSZ küldöttgyűlése:

Dombóváron, 2019. május 31-én

Pósz Péter elnök